

Zdrava Marija!

Utrujen ves popotnik speje,
Počasen je njegov korak,
A goram daljnim že vrhé je
Poljubil zadnji solnčni trak . . .
Iz dalje tiho zvon odmeva,
Narašča in vzkipeva:
Zdrava Marija!

In up mu nov v srce zaveje,
Moči mu zopet oživé;
Ves potolažen dalje speje,
Ves srečen v duši dalje gré —
Pa ko skonča težave svoje,
Veselo molí, poje:
Zdrava Marija!

Prečudno potnika to gane,
Neznana ga navdá sladkost;
Sred polja cvetnega obstane
In želje vse in vso bridkost
Zaupljivo v molitev zlije,
V molitev do Marije:
Zdrava Marija!

Oh, potnik jaz sem, Mati sveta,
Hodeč nevarno zemsko pot.
Pa če mi trnje pot prepleta,
S skušnjavo skuša me Gospod:
Obračam k Tebi se, Kraljica,
V skušnjavah pomočnica,
Zdrava Marija!

A enkrat mine potovanje,
Skončam i jaz nevarno pot . . .
Oh, daj, da ko me smrtne sanje
Objamejo v slovo od tod,
In líki cvet na polju vsahnem,
Da živo, živo vzdahnem:
Zdrava Marija!

Vitigoj.

Gradič.

Promine dan, promine noč,
Le meni ne spomin pekoč.

In on zažgal je v vihri sam
V gradiču tèm požara plam.

Na daljnih tléh bil zêlen grič,
Na njem se bélil je gradič.

Gorelo je in telo je,
Da vse v pepel razmlelo je.

Oh, krasen kot pomladni dan,
Z zelenjem, s cveti ves pretkán.

Razžgan je v daljnem svetu grič,
Razsút vrh njega je gradič.

Vabljev gradič, prikupen, mil,
Kot sam med cveti cvet bi bil.

Pa mine dan, pa mine noč,
Le meni ne spomin pekoč.

Okó je moje zrlo vanj
Zamaknjeno kot v sliko sanj . . .

Beračit šel bom križem v svet,
Da ta gradič pozidam spet.

Pa mine dan, pa mine noč,
Le meni ne spomin pekoč.

Vrtove spet ogradil bom,
Gredice spet zasadil bom;

Vihar je v tèmni noči rjul,
Potrgal cvet, gradič razsul.

Pobelil in uredil vse,
Ogórkov zlih očedil vse.

Ne, ne, vihar . . . Iz tujih mest
Prišél je človek trd, nezvest.

Tedaj le môrda mi nekoč
Zamrè gradú spomin pekoč.

Saj pesmi ne bi peval té,
Da grad ni ljubo mi — srcé . . .

Jožef Volc.